

Kapitel 1

Kan sommerferien starte bedre end en tur på loppemarked? Helt sikkert. Alle ting der sælges er gamle, stinkende og er det bøger, har de helt sikkert æselører og er plettede af kaffe, te og kakao. Bøger i så elendig en stand, er jeg ikke villig til at købe. Men kigge skal jeg alligevel. Man kan altid finde noget godt i havet af gamle og brugte ting.

En gammel dansk popsang spillede i radioen, og fyldte bilen med den livlige musik og åndssvage tekst på dansk. Kan vi ikke finde på noget bedre, end at synge om en svingom på dansegulvet? Ikke fordi musikken irriteret mig, men det er da pinlig musik at spille for andre. Især fordi min mor altid synger med.

”Og så tager vi en lille svingom, svingom, svingommer,” sang min mor med på sangen og slog med sin venstre hånd på rattet, så hver gang den ramte, kom der et klik fra vielsesringen. ”Kom nu Nana-Klara, syng med!”

Jeg skulede til hende. Min mor var den eneste person som kaldte mig ved mit fødselsnavn. Okay, hun har selv givet mig det, men det er forfærdeligt og selv min far har indrømmet det er forfærdeligt, og sagt jeg kun fik det navn, fordi moren pressede ham. Så jeg blev døbt Nana-Klara Egelund. Men da jeg lærte at tale, kunne jeg ikke udtale det og selv hver for sig, var det en kamp for at sige det. Så jeg kom til at kalde mig selv Nara og det har hængt ved lige siden. Det er ikke et slemt navn, det er specielt og passer til mig. Nara. Alle kalder mig det, selv mine lærere på gymnasiet, som jeg i et par måneder måtte fodre dem med ske, så de kunne huske det. Nara. Ikke Nana-Klara.

”Mor, jeg gider ikke synge med når du kalder mig det navn,” vrøvlede jeg.

”Det navn er dit fødselsnavn, skat,” sagde min mor og drejede til venstre.

”Ja, indtil videre. Men den dag jeg fylder 18, ændrer jeg det,” det krævede lidt at sige de ord, men jeg fik det bedre efter de var kommet ud, men lidt inde i mig selv, fortrød noget de ord.

”Til hvad?” min mor lød ikke særlig glad for det.

”Til Nara, selvfølgelig.”

”Jeg tror ikke engang man kan hedde det i Danmark. Vi har jo strikse linjer om hvad vi kan hedde. Og du hedder Nana-Klara.”

Et normalt menneske ville komme med indvendinger der, men konfliktsky som jeg var, stoppede jeg før diskussionen kunne mærkes. Jeg var bange for skænderier, at jeg ville få tårer i øjnene og så give efter. Jeg var bange for skældud, selvom min mor ikke ville komme så langt. Hun elskede bare mit navn, men hvorfor kunne hun så ikke have givet det til min storesøster? Eller var det straf for at jeg var en efternøler? Sikkert.

Min mor skruede op for musikken, som en af hendes yndlingssange begyndte at spille. Hendes stemme fyldte hurtigt bilen. Jeg kiggede ud af vinduet og prøvede at lukke hendes stemme ude og tænke på noget andet. Noget jeg elskede.

Mine tanker faldt tilbage på den bog jeg havde læst, da min mor kom brasende ind på værelset og med en livlighed der ikke passede til en på 54, fortalte at vi skulle på loppemarked for at lede efter flere fliser af porcelæn til hendes samling. Som om hun ikke har nok, men jeg lyder sikkert som hende, når hun

beklager sig over alle de bøger jeg låner. Men jeg beholder dem da ikke og stiller dem op i min storebrors gamle værelse.

Bogen jeg havde læst, havde handlet om en fattig pige i et middelaldersamfund, som havde nogle stærke kræfter, endnu flere end selv den mægtigste magiker. Derfor var folk på jagt efter hende og havde dræbt hele hendes familie og brændt gården ned, hvor de så bagefter jagtede hende og hendes søster over en slette, mens de fløj på drager. Mere nåede jeg ikke til i bogen, men straks fløj mine tanker af sted.

Jeg ville ikke have noget imod at bo i en bog, det er trods alt mere spændende end denne verden. Magi, drager, flotte prinser, enhjørninger og et vidunderligt landskab. Sådan ville jeg leve. Og så var det lige meget om jeg måtte bruge et hul i jorden som toilet og drikke af søer.

Men desværre var jeg født i den forkerte tidsalder og nok også univers. Så jeg måtte leve med det 21. Århundrede. Noget jeg godt kunne gå glip af. Jeg havde ingen ambitioner om at blive til noget stort, ligesom alle andre folk. Min generthed forhindrede mig i at leve ordentlig og jeg er ikke engang særlig social. Så min store drøm var at gå anonym gennem livet, som jo sker for de fleste. Ikke alle kan være rige og berømte, og jeg ville ikke være en af dem.

Min mor tog et hårdt venstresving, så jeg fløj til siden, ud af mine tanker og kun selen gjorde, at jeg ikke ramte min mor, der grinede.

”Ups. Jeg drejede vidst lidt for hårdt. Men nu er vi her.”

Hun grinede endnu da vi parkerede bilen udenfor en gammel bygning. Hvorfor er min mor mere ungdommelig end mig? Jeg grinede ikke. Jeg er åbenbart den gamle og grå.

Jeg fulgte efter hende ind i bygningen. Der lugtede af gamle ting og belysningen var elendig. Gulvet at dækket af møbler, borde med ting og ting under dem. Alt var fulgt og de eneste ledige pladser, var små stier så man kunne gå hen ad og kigge rundt. Min mor stak en pengeseddel i hånden på mig og skyndte sig over til et bord med porcelæn. Selvom det var en fremmed, faldt hun straks i snak med personen ved boden. Jeg beundrede hende for hendes mod.

Selv gik jeg den modsatte vej og stoppede ved en kasse gamle bøger. Jeg bladrede igennem dem, men intet så ud til at være interessant. En gammel dame smilede til mig.

”Kan jeg hjælpe dig?”

Jeg kiggede skræmt på hende, mumlede et nej og skyndte mig væk, helt genert og bange for hvad jeg ellers skulle sige. Mennesker var jeg ikke gode til.

Jeg vandrede rundt blandt alle boderne og sørgede for ikke at komme for tæt på dem eller se interesseret ud, for så ville folk straks snakke til mig. Jeg styrtede væk mens jeg kvalte et forskrækket skrig, da en mand begyndte at snakke til mig, fordi jeg var kommet lidt for tæt på. Jeg kom over i møbelafdelingen og var ved at springe tilbage af skræk, fordi jeg troede et menneske stod lige ved siden af mig. Men det gentog mine bevægelser og det gik op for mig, at det var mit spejlbillede.

Jeg vovede mig nærmere, mens jeg skældte ud på mig selv. Hvorfor skulle jeg være så bange for andre mennesker? Et menneske kunne falde om foran mig, men jeg ville intet gøre, fordi jeg ville være bange for at snakke med personen. Jeg kunne tage fem minutter om at udtænke et spørgsmål til en person, som jeg havde tænkt mig at snakke med. Hvorfor var jeg så forbandede genert?

Mit spejlbillede så tvært ud på mig og jeg indså at jeg måtte vise hvad jeg tænkte. Jeg rystede hovedet, så mit skulderlange hår dansede om ørerne på mig, som en stor klump garn. Mit hår er uregerligt og bæ brunt. Okay, en lidt ond beskrivelse, men hvordan skulle man ellers forklare den brune farve jeg har? Det er strittende og uregerligt, uanset hvor mange gange jeg lader børsten køre gennem det. Jeg hader det, men det er ikke det irriterende ved mig. Mine øjne er mørkebrune og dybe, jeg er ikke særlig høj, hvilket nu er det værste. Når man er 165 cm, er det lidt svært at nå øverste hylde i boghandleren eller på biblioteket. Hvorfor er jeg så lav?

Det lignede mit spejlbillede skulle til at sparke i gulvet af irritation og jeg skyndte mig væk, inden jeg selv gjorde det.

Nede i den anden ende, var der stillet et par borde op med gamle ting og sager. En ældre kvinde stod og snakkede med en kunde, så jeg kunne godt tillade mig selv at kigge lidt, når nu kvinden var optaget. Jeg fandt nogle ældgamle bøger, men siderne var så brune og gamle, at de truede med at falde ud, bare man vendte dem.

Jeg skulle til at gå igen, da noget fangede mit øje. Et tungt udseende smykkeskrin af egetræ tronede på toppen af en gammel grammofon. Jeg gik over og lagde hænderne på den. Den var støvet, men under det var den glat, som var den lige blevet slebet. Den var simpel, men på toppen var der skæret et smukt og detaljeret landskab ud med høje bjerge ude i horisonten og en flod som snoede sig gennem markerne, hvor heste boltrede sig og løb om kamp. Det var smukt.

”Det var min mors.”

Uden at jeg havde lagt mærke til det, var den gamle kvinde kommet hen og stod ved siden af mig.

”Må ... må jeg åbne den?”

Fandens! Hvorfor skulle jeg nu til at stamme? Men kvinden lod ikke til at bemærke det og nikkede. Med hendes blik over min skulder, åbnede jeg æsken.

Et par mørkebrune øjne kiggede på mig fra indersiden af låget. To modermærker sad under det venstre øje, med kun en halv centimeters mellemrum og da øjet blinkede, blev en lille, brun plet, kortvarigt synligt på øjenlåget. Det var mit eget øje og da jeg trak mig lidt bagud, kom mit runde ansigt og strittende hår til syne.

Spejlet var intakt og uden ældens pletter. Den anden del af æsken var foret af stof og fyldt med små rum til halskæder, øreringe og ringe. Lige ved den ene hængsel, var der en smal revne mellem træ æsken og det stofbetrukne lag. Det røde stof var lidt slidt, men ellers fint at se på. Oven over spejlet stod der noget jeg ikke kunne se. Jeg lod fingeren løbe over, for at fjerne støvet.

”Det står: *Kend din egen styrke*,” fortalte den gamle dame, før jeg kunne læse hvad der stod. ”Det var min mors motto, forstår du. Hendes egen styrke var skønhed og hun brugte den til at få alt hvad hun ville have. Hver gang hun åbnede skrinet og så sig selv, blev hun overbevist om at hun kunne alt.”

Jeg nikkede, men sagde ikke noget. Låget gik i med et klik, da jeg lukkede det.

”Hvad skal du have for det?” tvang jeg mig selv til at sige, efter at have overvejet hvordan jeg skulle sige det i hovedet.

”Bare giv mig 40 kroner. Jeg skal ikke bruge det til noget, og det vil være en skam at det skulle smides ud,” sagde hun, mens hun gik om på den anden side af bordene og tog en beholder til penge frem. Jeg stak hende den hundredkroneseddel jeg havde

fået af min mor. ”Men jeg er glad for at den er kommet i forvaltning hos en smuk pige.”

Hun stak byttepengene ind i min hånd og luntede hen til en der stod og kiggede på et par lamper. Jeg kiggede efter hende. *Smukke pige?* Den kvinde måtte hellere besøge en optiker, og få briller. Jeg kunne ikke være smuk med dette strittende hår.

Jeg gik rundt og kiggede på alle de ting der var sat til salg. Det var sjældent at finde ting i god stand og meget var også det rene skrammel. Men jeg endte med at finde et par billige bøger, der lød spændende.

Da jeg mødtes med min mor foran bilen, havde jeg smykeskrinet og syv bøger i favnen. Min mor åbnede bagagerummet for mig, så jeg kunne stille dem fra mig.

Uden at tænke sig om, hev min mor smykeskrinet hen til sig, så mine nyindkøbte bøger, der var tablet ovenpå, væltede ud på asfalten. Bandende samlede jeg dem op og undersøgte dem for nye skader, blandt de gamle kaffepletter og æselører. Flere af bøgerne havde fået frisket deres æselører op, en bogryg var faldet af og en havde fået ristet forsiden af.

”Tak for det mor,” mumlede jeg surt og stillede dem i et hjørne af bagagerummet. Overfor mennesker jeg kendte, kunne jeg sagtens være social og vise følelser. Jeg er og bliver en mærkelig person.

Min mor lod ikke til at have bemærket hvad der var sket eller at jeg havde bandet. Hun stod med skrinet i hænderne og undersøgte det.

”Du har rigtig fået fundet dig en antikvitet,” sagde hun og rakte mig det. ”Se hvad jeg har fundet!”

Jeg fik ikke lov til at sætte skrinet ind i bilen, før min mor havde fået vist mig de seks fliser af porcelæn og med motiver af træer, landskaber, både og tissende børn hun havde fundet.

”Den skal hænge på toiletdøren!” udbrød hun ved den sidstnævnte.

”Ja, for vi ved virkelig ikke hvor det er,” mumlede jeg, men min mor hørte mig. Hun sendte mig et skulende blik og jeg lukkede i som en østers.

Dumme konfliktskyende, generte, gennemtænkende og asociale mig. Hvorfor skulle jeg ud og blande mig med folk? Hvorfor kunne jeg ikke leve et anonymt liv, begravet i bøger?

Nå, ja. På grund af folk som min mor. Man kan da kun blive irriteret over sociale folk.